

Arrest

nr. 326 438 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: en kantore van advocaat E. TCHIBONSOU
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 3 mei 2025 tot teruggrijping (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, geboren te Tunis in 2001.

Op 3 mei 2025 komt de verzoekende partij in de luchthaven van Brussel Nationaal te Zaventem aan met een vlucht afkomstig van de luchthaven van Tunis.

Op 3 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Op 03/05/2025 om 14:00 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, [...]”

de heer :

naam R. [...] voornaam M.A. [...]

geboren op 05.07.2001 te Tunis geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Tunesië wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer N415289

afgegeven te [...] op : 21.10.2024

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door België

geldig van 03.05.2025 tot 26.05.2025

voor een duur van 8 dagen, met het oog op : Toerisme

afkomstig uit Tunis met TU954, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart om toeristische redenen naar Europa/België te reizen, hij is echter niet in het bezit van enige toeristische informatie die zijn reisdoel zou kunnen staven. Hij verklaart familie in Frankrijk te hebben doch verklaart in een hotel te Diegem te gaan verblijven.

[...]"

De beslissing tot intrekking van een visum, die verzoekende partij ook op 3 mei 2025 ter kennis wordt gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake de eerste bestreden beslissing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar terugrijving. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van artikel 5 van de Verordening (EG) 562/2006 (Schengengrenscodes), van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij betoogt aan de voorwaarden van afgifte van het visum te hebben voldaan, te hebben aangegeven voor toeristische doeleinden naar België te komen, met behulp van haar in Frankrijk verblijvende zus en niet op voorhand meerdere culturele en toeristische activiteiten te hebben geboekt (Choco-Story d.d. 07.05.2025 Atomium en Design Museum d.d. 09.05.2025, ...). Zij vervolgt over een hotelreservering te beschikken evenals over voldoende bestaansmiddelen. Zij stelt dat haar visum, na zorgvuldig onderzoek van haar visumaanvraag en de door haar bijgebrachte documenten, door de Belgische diplomatieke post in Tunis, werd afgeleverd. Ze beklemtoont dat ze naar België kwam voor toeristische doeleinden. Zij besluit dat er door een nieuw onderzoek van haar visum door de grenspolitie een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd.

2.3.2. De verwerende partij dient een nota met opmerkingen in waarbij ze repliceert op het verzoekschrift en het gelijk van haar beslissing uiteenzet.

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met in rechte te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan is beslist de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar terug te drijven. In de motivering wordt hiertoe immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat ze niet in het bezit is documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven, daar ze verklaart om toeristische doeleinden naar Europa/België te reizen, maar ze is niet in het bezit van enige toeristische informatie die haar reisdoel zou kunnen staven. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de geboden motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. In tegendeel brengt zij een inhoudelijke kritiek naar voor en blijkt uit haar uiteenzettingen dat zij wel degelijk afdoende op de hoogte is van de motieven die de bestreden beslissing schragen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is op het eerste gezicht niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De *in casu* bestreden beslissing is gegrond op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf; (...)”

Voorts bepalen artikel 3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.”

Artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het derde en vierde lid van hetzelfde artikel van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Artikel 8 van de Schengengrenscodex handelt over de grenscontrole op personen. Lid 1 stelt dat het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters. Artikel 8, lid 3 bepaalt het volgende: *“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:*

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;”

Het vervullen van de voorwaarden inzake de binnenkomstdocumenten ontslaat de verzoekende partij immers niet om bij binnenkomst te voldoen aan het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekende partij een visum verkregen heeft, neemt niet weg dat zij deze voorwaarden ook moet vervullen bij binnenkomst en dat zij alsnog kan worden teruggedreven in geval zij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Het betoog in het verzoekschrift, waar verzoekende partij verwijst naar de artikelen 14, 21 en 32 van de Visumcode, doet dan ook geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de feitelijke overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing steun vinden in het grensverslag van 3 mei 2025 dat werd opgesteld naar aanleiding van het horen van verzoekende partij. In dit verslag wordt onder meer het volgende vastgesteld: *“Betrokkene komt voor het eerst naar Europa/ons land wegens toeristische doeleinden. Hij verklaart familie te hebben in Frankrijk doch verklaart in een hotel te Diegem te verblijven. Betrokkene kan echter geen enkele toeristische trekpleister opnoemen, evenmin blijkt hij niet in het bezit van toeristische informatie/documentatie. Hij keert terug op dd 10/05/2025”*

De Raad is *prima facie* van oordeel dat de grenspolitie in alle redelijkheid en met inachtneming van alle voorliggende feiten tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij in het bezit is van documenten die het doel en het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Indien de verzoekende partij werkelijk toeristische bedoelingen had dan kan van haar minstens verwacht worden dat zij toeristische trekpleisters in België kan opnoemen en enige interesse toont in mogelijke bezienswaardigheden die zij tijdens haar verblijf wenst te bezoeken hetgeen klaarblijkelijk niet het geval is. Ook al werd de reis geregeld door de in Europa verblijvende zus en niet van de verzoekende partij. De Raad stelt, tezamen met verwerende partij in haar nota, vast dat het betoog van de verzoekende partij dat zij verklaarde Choco-Story op 07.05.2025 en het Atomium en Design Museum op 09.05.2025 te willen bezoeken, geen weerslag vindt in het verslag van de politiediensten. Aan haar verzoekschrift voegt de

verzoekende partij de tickets toe, alsook een reisplan. Doch maakt ze geenszins aannemelijk waarom zij deze documenten niet bij haar grenscontrole getoond heeft, evenmin kan op basis van de documenten die bijgebracht worden opgemaakt worden wanneer en door wie deze tickets besteld werden. De verwijzing van verzoekende partij ter terechtzitting naar het digitale tijdperk doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat enkel papieren documentatie of informatie zou voldoen of wordt aanvaard; evengoed kan een vreemdeling zijn toeristisch reismotief staven met digitale informatie op digitale dragers, zoals een gsm. De verzoekende partij toont evenwel niet *in concreto* aan dat zij zulke informatie op haar digitale dragers zou hebben, laat staan zou hebben getoond bij de grenscontrole.

De verzoekende partij bleek dus niet bij machte om op overtuigende wijze haar toeristisch reismotief toe te lichten. Van de verzoekende partij kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich bij het uitoefenen van een wederkerig recht, zoals het recht op binnenkomst als visumplichtig persoon, als zorgvuldig persoon informeert omtrent de binnenkomstvoorwaarden die op haar van toepassing zijn.

De verklaring van de familieleden dat zij meer dan vier uur in de aankomsthal van de luchthaven aan het wachten waren op de verzoekende partij is niet van aard om meer informatie te geven omtrent het reisdoel van de verzoekende partij. De verzoekende partij verklaart zelf dat zij een visum voor kort verblijf heeft aangevraagd met een toeristisch reisdoel. Zij slaagde er bij de grenscontrole niet in te duiden wat ze kwam doen in België.

De bemerking dat verzoekende partij zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen, is niet dienstig, daar de verwerende partij dit niet in vraag heeft gesteld en de bestreden beslissing tot teruggrijping niet is gesteund op de overweging dat verzoekende partij op het ogenblik dat zij het Schengengrondgebied wou binnenkomen niet bij machte was om stukken voor te leggen waaruit kon worden afgeleid dat zij over voldoende financiële middelen beschikte.

In de mate de verzoekende partij ter terechtzitting suggereert dat er communicatieproblemen waren met de grenspolitie en zij zich niet naar behoren in een voor haar begrijpelijke taal heeft kunnen uitdrukken, merkt de Raad op dat dit niet terug te vinden is in het verzoekschrift, evenmin vindt het steun in de stukken van het administratief dossier. Daar kunnen geen communicatieproblemen uit afgeleid worden.

Het is het geheel van de feitelijke vaststellingen die op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk doen besluiten dat in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet beslist wordt dat de verzoekende partij teruggedreven wordt. De verwerende partij kan in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet nagaan of de vreemdeling de omstandigheden en het doel van zijn verblijf kan staven. Wanneer een vreemdeling dan verklaart voor toeristische redenen naar België te komen, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij controleert of de vreemdeling toeristische informatie bij zich heeft en duiding kan geven bij zijn verdere reisplannen. Dit was *in casu* niet het geval.

Uit niets blijkt dat de verwerende partij de haar voorliggende gegevens zou hebben miskend. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij, gelet op de haar voorliggende elementen, niet op goede en redelijke gronden zou hebben besloten om de verzoekende partij de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar terug te drijven of dat op incorrecte gronden toepassing zou zijn gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid, dat deze beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat ze als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd. Een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, noch een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op het eerste gezicht aangetoond. Een manifeste appreciatiefout blijkt *prima facie* evenmin.

De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze ze artikel 5 van de Schengengrenscode geschonden acht.

Derhalve is het enig middel niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

4. Voor wat betreft de beslissing tot intrekking van het visum

De verzoekende partij toont niet aan dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van het visum, die geen teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel is, volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Er is geen concrete uiteenzetting in het verzoekschrift waarom de Raad zich bij hoogdringendheid moet uitspreken over de grieven gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum. Daar komt nog bij dat de vordering gericht tegen de beslissing tot

terugdrijving, die dezelfde motieven bevat als de beslissing tot intrekking van het visum, verworpen wordt zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS